

1 FEBRUARI 1924

No. 3

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En de zaligheid is in geen andere; want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.

Handelingen 4: 12.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

I

Een Godsdienstige Opwekkingsbijeenkomst.

(Vervolg.)

„William gevoelde zulk een kracht over hem komen dat hij zijn stoel verliet en terneder zat op den vloer van het platvorm, niet wetende, vermoed ik, wat hij deed. Een kracht die mij deed beven, beving mij. Een plechtig weenen nam plaats over de geheele verzameling. Ten laatste rees ik op en vermaande hun om den Heere God Almachtig in hunne harten te laten regeeren en zich aan Hem te onderwerpen en hunne zielen zouden leven. Velen verbraken de stilte. De vrouw in het oostelijke einde van de zaal schreeuwde geducht. Ik verliet het platvorm en liep door de vergaderden, roepende en vermanende met alle mogelijke geestvervoering en energie en spoedig was de vloer bedekt met de gevallen.*** Bij hun thuiskomst wierpen zij zich in de armen van hunne vrienden, de wonderbare dingen die God voor hunne zielen gedaan had uitroepende en vertellende.”²⁾

Het was zulk een godsdienstige opwekkingsbeweging als deze, die te Palmyra en te Manchester in 1820 plaats vond. „De ernst begon te Palmyra”, zoo worden wij verhaald. „De jeugd en kinderen schenen wakker geschud te worden om te vragen: Wat

1) Deze verhandeling, geschreven door Apostel Osborne J. P. Widtsoe, zal in de zondagsscholen in de zending behandeld worden.

2) Davenport, „Primitive Traits in Religious Revivals”, p.p. 69, 70. — Resume of a letter written by John McGee.

moeten wij doen om zalig te worden? Eenige droppels van de wolk van heerlijkheid zijn op Pittstown gevallen. Er wordt een ongewone aandacht aan kerkdienst in Canandaigua geschonken. Het is moeilijk geweest gedurende den winter om plaatsen groot genoeg te krijgen om het volk van dienst te zijn of zelfs te bergen. De aangezichten van velen toonen aan hoe bezorgd zij zijn om te weten op welke wijze zij mogen vlieden van den toekomstenden toorn. ¹⁾

En aldus maakte de opwekking van dag tot dag voortgang. De godsdienstleeraars werkten eensgezind tezamen voor het gemeenschappelijk doel, om het geestelijk belang van het volk wakker te schudden. Toen echter de tijd naderde voor diegenen, die „godsdienst gevonden hadden”, om bekend te maken met welk genootschap zij hun aanhankelijkheid wenschten te belijden, werd het kennelijk, dat de schijnbare goede wil en eensgezindheid tusschen de sekten maar oppervlakkig was. De geestelijken begonnen, de één met den ander, te twisten. De drukte en verwarring van de somtijds fanatieke evangelie-bijeenkomsten waren groot geweest, maar de verwarring, die hierna volgde, was grooter en van ernstiger aard. Staande in hunne tentdeuren als het ware, riepen de geestelijken de zeer verwarde nieuwe bekeerlingen toe: „Zie, hier is de Christus!” „Zie, hier!” „De eerwaarde mr. Stockton..... hield aan, dat het volbrachte werk grootelijks Presbyteriaansch werk was, omdat hij een domineerenden invloed in de beweging was geweest en gepresideerd had in de vergaderingen. De eerwaarde mr. Lane van de Methodistenkerk, sprak een predikatie uit over het onderwerp: „Bij welke kerk zal ik mijzelve aansluiten?” Hij haalde den gouden tekst aan van Jakobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt: en zij zal hem gegeven worden.” ²⁾ En bij de verwarring van het schouwspel werd bitterheid toegevoegd; want niet alleen wisten de nieuwe bekeerlingen niet met welke kerk zij zich moesten vereenigen, maar de gewaande bedienaars van God, streden onder elkander, de één kwaadsprekende van den ander. Uit een welgemeende geestelijke opwekking begonnen in godsdienstigen ijver en schijnbaar in broederlijke liefde geleid, kwam ten laatste bitterheid en twist voort, omdat er geen eenheid bestond onder de zoogenaamde volgelingen van Christus. De nieuwe bekeerden waren nauwelijks beter af ná, dan vóór hun bekeering.

Ondertusschen was er gedurende deze inspannende godsdienstige wederopleving in Manchester een vrij ernstige jongen van veertien

1) J. H. Hotchkin, „A History of the Purchase and Settlement of Western New-York”, p.p. 36, 37.

2) B. H. Roberts, „History of the Mormon Church”, in Americana, Vol. IV, No. 6, p. 614.

jaren oud, tegenwoordig. Hij was het vierde kind van de Smiths. De Smiths zelven waren in 't algemeen aangetrokken door de leerstellingen van de Presbyterianen. Maar Joseph wist niet wat hij doen moest. Hij woonde de opwekkingsbijeenkomsten bij. Hij was getuige van de heftige manifestaties van godsdienstige gevoelens. Zonder twijfel was hij bij tijden diep getroffen door de buitensporige demonstraties van zijn makkers en vrienden. Maar gedurende dezen tijd bewaarde hij een volkomen zelfbeheersching. Niet eens werd hij door zijn gevoelens zóó overmeesterd, dat hij deelnam in de opgewondenheid van zijn vrienden. Hij stond er kalm en nadenkend bij — een toeschouwer, niet wetende wat te denken, ontutst.

„Gedurende dezen tijd”, schreef hij later, „van groote opgewondenheid, werd mijn geest tot ernstig nadenken en groote onrust gebracht; maar alhoewel mijn gevoelens diep waren en vaak scherp, zoo hield ik mij toch van al die partijen afgezonderd, alhoewel ik haar onderscheidene vergaderingen zoo dikwijls bijwoonde als de gelegenheid veroorloofde. Na verloop van tijd stemden mijn gedachten min of meer met de sekte der Methodisten overeen, en ik gevoelde eenig verlangen om met hen vereenigd te zijn; maar zóó groot was de verwarring en twist onder de verschillende godsdienstgenootschappen, dat het onmogelijk was een persoon, zoo jong als ik, en zoo onbekend met de menschen en zaken, om tot eenig zeker besluit te komen, welke recht en welke verkeerd was. Mijn geest was soms zeer opgewonden, zoo groot en onophoudelijk was het geschreeuw en de beroering. De Presbyterianen waren zeer beslist tegen de Baptisten en de Methodisten, en gebruikten alle krachten, zoowel der rede als van drogredenen, om hun dwalingen te bewijzen, of tenminste het volk te doen gelooven, dat zij in dwaling waren. Aan den anderen kant waren de Baptisten en Methodisten op hun beurt juist zoo ijverig in het trachten, om hun eigene leerstukken te bewijzen en alle anderen te weerleggen.”¹⁾

Onder zulke omstandigheden is het gemakkelijk te begrijpen, dat de jongen bewogen werd in gedachten. Het is een wonder, dat hij niet overmand werd door de gevoelsopgewondenheid van den tijd. Misschien wordt een psychologisch feit niet beter vastgesteld dan aldus: dat de geestelijke- en zenuw-organisaties van gelijk-denkende menschen „reageeren in gelijke wijze door denzelfden prikkel.” Ongetwijfeld was deze jongen sympathetisch gelijk-denkend met de godsdienstige luiden van de Manchester-opwekking. Nochtans zwichtte hij niet voor de gemoedsopwellingen, die zijn vrienden in beslag namen; en dat alzoo ten spijt van het feit, dat verder door de psychologen (zielkundigen) en sociologen (kenners van de leer van het maatschappelijk leven) beweerd wordt: dat sym-

1) „History of the Church”, Vol. I, p.p. 3, 4.

pathetisch gelijk-denkende mensen „hebben waarschijnlijk hun oorspronkelijke en instinctieve zenuwneigingen en verstandelijke trekken, niet onder het beheer van de hogere „inhibitory”¹⁾ centrum; en dat de „zenuwachtige onbestendigen, zij, die voor suggestie vatbaar zijn, de o n e r v a r e n²⁾, spoediger aangedaan worden door de hooglijke gevoelsopwekking, dan de waardige en intelligente mensen van oordeel en rang.”³⁾

Deze jongen van veertien jaren oud was zonder ervaring. Zijn rang was van nul of geener waarde in de oogen van de wereld; nochtans schenen zijn oorspronkelijke en instinctieve neigingen en verstandelijke trekken wel onder het beheer van de hogere „inhibitory” centrum te zijn.

Professor Frederick Morgan Davenport, die ik alreeds aangehaald heb, zegt verder in zijn verhandeling over de oorspronkelijke trekken van godsdienstige opwekkingsbijeenkomsten, dat „wij steeds in gedachten moeten houden dat de uitwerking van een sympathetische godsdienstige beweging grootelijks toeneemt door het tezamen brengen van mannen en vrouwen in een groote psychologische „menigte”, een tent- of kampbijeenkomst bijvoorbeeld.....

Het natuurlijk gevolg van het vergaderen van mensen in menigten, inzonderheid als bekwame sprekers hun aandacht bezighouden en op hun verbeelding en gevoelens werken, schijnt de verzwakking te zijn van de kracht, om invloeden te weerstaan in elk persoon en het vrijen teugel geven aan gevoelens en nabootsing.

.....Dit zal natuurlijk het duidelijkst blijken onder primitieve, bijgeloovige en ongeletterde mensen, want beschaving vertoont zich in niets duidelijker dan in het wassende vermogen voor persoonlijke zelfbeheersching, maar het zal alzoo tevoorschijn komen in de betrekkelijke hoge trappen van ontwikkeling en ervaring, als de combinatie van vermogens, lichamelijk, verstandelijk en maatschappelijk sterk genoeg is om ze te ontwikkelen. Inderdaad is er geen bevolking, er zijn bij vergelijking weinig individuen in welke bevolking ook, die niet van de ankerplaats van reden en overwogen oordeel gerukt kunnen worden, als zij onder den geheimzinnigen en krachtigen invloed van de psychologische „menigte” gebracht wordt of worden.”⁴⁾

De jongen, Joseph Smith, was tegenwoordig in de tezamenbrenging van mannen en vrouwen, in een zoogenaamde „psychologische menigte”, in een kamp- of tentvergadering zelfs. Er waren bekwame sprekers aanwezig om de aandacht bezig te houden en op de verbeelding en gevoelens te werken. Terwijl hij noch geheel

1) „Inhibitory” is hier niet uit het Engelsch vertaald; de beteekenis is: geestelijke kracht om invloeden te weerstaan. Vert.

2) De gespacieerde woorden zijn van den schrijver.

3) Davenport, „Primitive Traits in Religious Revivals”, p.p. 2, 3.

4) Davenport, „Primitive Traits in Religious Revivals”, p.p. 9, 10.

en al primitief, noch zeer bijgeloovig was, was hij, zekerlijk en gewis, ongeletterd. Hij had waarlijk de hoogere trappen van ontwikkeling en ervaring niet beklommen. Inderdaad, er was een combinatie van vermogens in hem vertegenwoordigd — lichamenlijk, verstandelijk en maatschappelijk — die aanleiding zoude geven om de gewoonlijke tentoonspreiding van gemoedsopwinding in een sympathetische, godsdienstige beweging, in hem te verwachten. Nochtans spreidde hij den geheelen tijd een ongewone zelfbeteugeling ten toon. Hij werd niet „onder den geheimzinnigen en krachten invloed van de psychologische „menigte” gebracht.” Hij erkent beide, diepe en scherpe gevoelens te hebben ondervonden en in tijden opgewonden te zijn geweest; nochtans hield hij zich op een afstand van alle strijdende partijen. Hij scheen een sterk ontwikkeld „vermogen voor persoonlijke zelfbeheersching” te bezitten. Hij helde eenigszins over naar de Methodisten; maar daar hij niet kon vaststellen, temidden van zulke tooneelen van verwarring en strijd, of zij al of niet geheel recht waren, bedwong hij zich om zichzelf met eenige sekte te verbinden. Terwijl zijn vrienden en metgezellen zichzelf verloren in een soort van godsdienstige razernij, handhaafde deze jongen, nauwelijks veertien jaar oud, zijn onafhankelijkheid van gedachten en gevoelens, en hield zich verwijderd van de godsdienstige opgewondenheid van zijn dag.

Het moet evenwel niet vergeten worden, dat zijn gedachten bewogen werden over godsdienstige toestanden. Hij verlangde de waarheid te weten. Hij zocht ernstig om haar te vinden. En in een toestand van kalmte, helderheid van inzicht en volmaakte zelfbeheersching — verward in gedachten, maar niet verzwakt door gemoedsbeweging of opgewondenheid — zocht Joseph Smith Jr. den Heere in gebed.

Bijna vanaf dat oogenblik werd de naam van de Smiths voor goed of voor kwaad over de geheele wereld bekend.

II.

Een Visioen van den Vader en den Zoon.

Het was een heldere, schoone morgen, vroeg in het voorjaar. Joseph Smith, de jongeling, ontwaakte van zijn sluimeren, met een verblijvende begeerte om te weten met welke kerk hij zich zoude vereenigen. De opwekking begon haar einde te naderen. Als hij „bekeerd” moest worden gedurende het verloop van de opwekking, zoude hij spoedig „godsdienst” in zich moeten krijgen. Nochtans kon hij niet besluiten wie van de twistende sekten het ware evangelie bezat. Alleen één ding scheen een onuitwischbaren indruk op zijn gedachten gemaakt te hebben. Het was de toespraak van zijn vriend, den eerwaarden mr. Lane van de Methodistenkerk, en de gouden tekst van Jacobus. Die tekst vooral scheen op hem te

wegen. Hij vond hem in zijn eigen Bijbel en las wederom de gouden woorden:

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt: en zij zal hem gegeven worden.”

De woorden zonken diep in het hart van den jongeling. Hij overdacht ze ernstig. Gewis, het ontbrak hem aan wijsheid; want hij wist niet op welke wijze hij het best den Heere kon dienen. Als de Heere mildelijk geeft aan diegenen, die van Hem begeeren en niet verwijt, waarvoor zoude hij dan niet vragen? De vraag keerde telkens en telkens weer. Ten laatste besloot hij, dat hij voor immer onkundig aangaande de waarheid moest blijven, of den Heere moest zoeken in gebed volgens den raad van Jacobus. Op dezen schoonen morgen in het voorjaar van 1820 ging Joseph Smith naar het dicht nabijzijnde boschje om te bidden. Het was de eerste maal in zijn leven dat hij zulk een poging deed. „Temidden van al mijn bekommelingen”, schreef hij in de geschiedenis van zijn leven, „had ik nog nimmer getracht om luide te bidden.”¹⁾

Wat er in het gewijde boschje volgde, wordt het best omschreven in den profeet's eigene woorden:

„Toen ik op de plaats aangekomen was, alwaar ik tevoren besloten had heen te gaan, knielde ik neder, na eerst om mij heen-gezien te hebben en zag dat ik alleen was, en begon de verlangens van mijn hart tot God op te offeren. Ik was nauwelijks begonnen, toen ik onmiddellijk door een zekere macht werd aangevallen, die mij geheel overmande, en zulk een verbazenden invloed over mij had, dat mijn tong als gebonden was, zoodat ik niet spreken kon. Groote duisternis begon mij te omringen, en het scheen mij gedurende eenigen tijd toe, alsof ik tot plotselinge verwoesting was gedoemd.

Maar al mijn krachten aanwendende om God aan te roepen, om mij uit de macht van dezen vijand, welke mij aangegrepen had, te verlossen, en op hetzelfde oogenblik, dat ik op het punt was tot wanhoop te vervallen en mijzelf aan de verwoesting over te geven — niet aan eenen denkbeeldigen ondergang, maar aan de macht van een zeker werkelijk wezen van de onzichtbare wereld, dat zulke wonderbare macht had, als ik nooit te voren in enig wezen gevoeld had — juist op dit oogenblik van grooten schrik, zag ik eene kolom van licht, den glans der zon overtreffende, juist boven mijn hoofd, welke langzaam nederdaalde, totdat het mij bereikte.

Nauwelijks was het verschenen, of ik bevond mijzelf verlost van den vijand, die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier luister en heerlijkheid alle

1) Pearl of Great Price”, 84.

beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mijnen naam noemende, en zeide, op den ander wijzende:

„DEZE IS MIJN GELIEFDE ZOON, HOORT HEM!”

„Mijn doel, waarom ik tot den Heere ging, om te vragen, was, te weten welke van alle de sekten recht was, opdat ik zoude weten bij welke ik mij moest aansluiten. Zoo spoedig ik daarom mijzelf meester werd, zoodat ik bekwaam was om te spreken, vroeg ik den Personen, Die boven mij in het licht stonden, welke van alle de sekten recht was, en bij welke ik mij zou aansluiten.

Mij werd geantwoord, dat ik mij bij geen hunner moest aansluiten, want zij waren allen verkeerd; en de Persoon, die tot mij sprak, zeide, dat al hunne geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijne oogen waren; dat die leeraars allen verdorven waren; dat „zij met hunne lippen tot Mij genaken, maar hunne harten zijn verre van Mij; zij leeren voor leeringen de geboden van menschen, hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan verloochenende.”

Hij gebood mij andermaal, mij bij geen hunner aan te sluiten; en vele andere dingen zeide Hij tot mij, welke ik nu niet kan schrijven. Toen ik weder tot mijzelf kwam, bevond ik, dat ik achterover op mijn rug lag, naar den hemel opziende. Toen het licht verdwenen was, bezat ik geen kracht, maar herstelde spoedig in eenige mate en keerde huiswaarts en terwijl ik tegen de haardstede leunde, vroeg moeder wat er aan de hand was. Ik antwoordde: „Maak u niet bezorgd, alles is in orde — Ik ben wel tevreden.” Dan zeide ik tot mijn moeder: „Ik heb voor mijzelf geleerd dat het Presbyterianisme niet de waarheid is.”

Alzoo was het eerste visioen — een visioen van den Vader en den Zoon. Het was de eerste akte in het groote drama van de Herstelling. Natuurlijk konden Joseph's vrienden nauwelijks gelooven, dat zulk een wonderlijke gebeurtenis had plaats gegrepen. Hij verhaalde de vreemde ondervinding aan de godsdienstleeraars, maar zij spotten over de gedachten van eene nieuwe openbaring. Bovendien werden zij plotseling bevangen met een bitteren onverklaarbaren haat tegen den jongen ziener. Zij maakten hem het algemeene mikpunt van bespottung; spraken kwaad van hem in hun toespraken en vervolgden hem wanneer hij zich onder hen bevond. Voor het beoefenen van een merkwaardig „vermogen voor persoonlijke zelfbeheersching”, voor het zoeken om de waarheid van den Heere Zelf te weten; voor het getuigen dat hij de waarheid ontvangen had in een visioen — werd de jongeling-zienner verworpen door zijn medemenschen en viel het hem ten deel om alleen te staan. Maar „ik had werkelijk een licht gezien”, schreef hij in latere jaren, „en in het midden van dat licht zag ik twee Personen

en Zij spraken werkelijk tot mij; en alhoewel ik gehaat en vervolgd werd, omdat ik zeide een visioen gezien te hebben, zoo was het toch waar; en terwijl zij mij vervolgden en beschimpten en alle soorten van kwaad valschelijk van mij spraken, omdat ik dat zeide, zoo werd ik geleid in mijn hart te zeggen: Waarom vervolgt men mij voor het vertellen der waarheid? — Want ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik was zeker, dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat doen, ik wist tenminste dat ik, door dit te doen, God zou beledigen, en onder veroordeeling komen zou.¹⁾

En wat was werkelijk de beteekenis van dit eerste visioen? Van welk belang was eens jongeling's profetisch gezicht, dat de wereld er kennis van neemt? Wat groote vèr-reikende waarheden bevatte het visioen, dat de godsdienstige wereld er zich nog steeds onder wringt?

In de eerste plaats toonde de ondervinding van den jongeling-profeet aan, dat op het woord van God gerekend kan worden; dat het voor een iegelijk is, die Hem in geloof nadert. De sektenwereld was tot het punt gekomen, dat zij op den Bijbel een weinig meer dan eenig ander boek neerzag. Het moest gelezen, maar niet geloofd worden, zoo te zeggen. Maar Joseph nam het woord van God, zooals gesproken door den profet Jacobus, in vollen ernst. De jonge man had eerlijk en ernstig; en in antwoord op zijn gebed kwam de heerlijke verschijning van den Vader en den Zoon. Het woord van God is waarheid, geen verdictsel.

Ten tweede, deze eerste ervaring van den profet openbaarde het feit, dat geestelijke gaven zelfs in dezen dag en tijd genoten kunnen worden door diegenen, die in waarheid God zoeken. In oude tijden droomde de mensch droomen, zag visioenen, sprak in tongen, genas de zieken en deed vele andere vreemde dingen door de macht van God. Juist zulke dingen kan de mensch nu doen door het beoefenen van waar geloof. Het was aldus, dat Joseph den geestelijken zegen van het eerste visioen gewon.

Dan werd alzoo in dit visioen voor de eerste maal het feit van den grooten afval bekend gemaakt. Jezus Zelve beweerde dat alle sekten van de wereld verkeerd waren, zeggende, dat zij met hunne lippen tot Hem genaakten, maar hunne harten verre van Hem waren. Hij waarschuwde den jongen man, die Hem in 't gebed gezocht had, zich bij geen hunner aan te sluiten. Daarenboven blijkt het na een ontleding van het visioen, dat Jezus niet één van de godsdienstleeraars kon aannemen, die voorgaven Hem te dienen. Zij bezaten geen autoriteit van Jezus en om in Zijn naam te prediken, zouden leeraars zekerlijk autoriteit van Hem moeten bezitten.

(Wordt vervolgd.)

1) „History of the Church”, Vol. 1, p.p. 6—8.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

HET GEBED.

Is er iets in de geheele wereld, hetwelk in alle toestanden van het leven zulk een heilige plaats in kan nemen dan het gebed, het aanroepen van den Vader? Hetzij dat droefheid of verheuging, smart of vreugde, lijden of verblijden in het leven van den geloovige komt, het oprecht gebed is de uiting van zijn ziel. Zijn grootste verlangens, verborgen voor zijn medemenschen, zijn innerlijke gevoelens en hoop, niet gekend door de wereld rondom hem, ontblooten zich en zijn hemelrijke gedachten worden geopenbaard aan zijn Vader, Die waarlijk een Vader is.

Hoe ook het vertrouwen van den eenen sterveling in den andere moge zijn, hoe hecht en onverbreekbaar de vriendschapsbanden, hoe innig de keten van liefde, die den een aan den ander kluijstert, alleen in het gebed wordt datgene voortgebracht, hetwelk in het diepst van de ziel om uiting vraagt.

En wat een troost en kracht is er te vinden als wij ons hart uit kunnen storten voor Hem, die al onze nooden kent en onze zwakheden weet. Als wij door de beslommeringen des levens nalatig zijn geworden in het volbrengen van onze plichten of wij door toe te geven aan wereldsche gedachten en gewaarwordingen onze ziel een weinig verhard hebben tegen de indrukken van Zijn geest en de zucht van het vleesch naar het wereldsche de overhand heeft verkregen en wij in een oogenblik van nadenken gevoelen, dat er een scheiding is ingetreden en wij niet meer in zulk een verbinding met Zijnen invloed staan als voorheen en dan in ootmoed ons hart uitstorten en met verslagen geest, in waarlijk berouw Hem vragen om Zijn hulp in het verbeteren van alle kleine en groote misstappen door ons begaan, is het dat Zijn geest ons verwarmt en ons laat gevoelen, dat Hij ons bemint met een liefde die alleen gevoeld, maar niet in woorden weergegeven kan worden. Moed komt in het hart, een verlichting overmant de gevoelens en een lust om het goede te doen bemeestert het geheele zijn van den mensch.

Het gebed is niet alleen het middel om kracht af te smeeken als men den Weg verwaarloosd heeft, niet alleen als men in droefheid of smart verkeert, of als men vreugde wil uiten, maar alzoo voor den dagelijkschen wandel voor diegenen, die ieder uur van den dag indachtig zijn, dat het aardsch bestaan de school voor de

eeuwigheid is. Het zijn onze handelingen, die voor het oog nietig en onbeduidend zijn, die ons, als wij ze niet verbeteren, aansporen tot grootere daden, die vreemd moeten zijn aan diegenen, die den naam van den Verlosser belijden. Ook voor deze dingen moeten de knieën gebogen, en Zijn hulp gevraagd worden, Zijn geest en leiding.

Als navolgers van den Nazarener zouden wij te allen tijde moeten kunnen herinneren niet kwalijk te bidden. Niet te vragen voor de dingen, die wij alreeds bezitten en zaken van onzen God te verlangen, die wijzelven kunnen volbrengen in Zijne genade. Vergiffenis erlangen voor tekortkomingen moet in zich sluiten een gewilligheid om anderen te vergeven voor wat ons in werkelijkheid is aangedaan, of wat wij, hetwelk meermalen het geval is, ons verbeelden te zijn aangedaan. Onze gebeden zouden de oprechte wenschen van het hart zijn en door handelingen, die medewerken om het begeerde te verkrijgen, achtervolgd worden. Op zulk een wijze moet er geleefd en het vertrouwen gekoesterd worden, dat de zegen, die afgesmeekt werd of wordt, ons kan bereiken en dat God ons zal begiftigen met de dingen, waarvoor wij vragen als wij onszelven waardig probeeren te maken en zij goed voor ons welvaren zijn.

De raadgeving van den Apostel Paulus aan de Thessalonicensen is zonder twijfel zeer nuttig voor ons vandaag: „Bidt zonder ophouden. Dankt God in alles: want dit is de wil van God in Christus Jezus over u”, en bovenal „Bidt tot den Heere, roept Zijnen heiligen naam aan, maakt Zijne wondervolle werken onder het volk bekend; roept den Heere aan, dat Zijn Koninkrijk op de aarde moge voortgaan, dat de inwoners daarvan hetzelfde mogen ontvangen, en voor de toekomende dagen voorbereid worden, wanneer de Zoon des menschen van den hemel zal nederkomen, gekleed in den luister Zijner heerlijkheid, het Koninkrijk van God, dat op aarde gevestigd is, te ontmoeten.” C. Z.

DE MORMONEN. *)

8. Wij gelooven, dat de Bijbel het woord Gods bevat, indien de vertaling juist is; en evenzoo gelooven wij, dat het Beek van Mormon Gods woord is.

9. Wij gelooven al wat God geopenbaard heeft, al wat hij thans openbaart; en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en belangrijke dingen, die tot het rijk Gods behooren, zal openbaren.

*) Overgenomen uit „Studiën” (Katholiek) tijdschrift voor godsdienst, wetenschap en letteren, Februari 1923.

10. Wij gelooven in de letterlijke verzameling van Israël en in het herstel der Tien Stammen; dat Sion in dit vaste land (Amerika) zal gebouwd worden, dat Christus persoonlijk zal regeeren op deze aarde en dat de aarde vernieuwd zal worden en de heerlijkheid van het paradijs zal ontvangen.

11. Wij eischen het recht den Almachtigen God volgens ons geweten te dienen en veroorloven dit recht aan alle menschen en laten hen God dienen hoe, waar of door wat zij verkiezen.

12. Wij gelooven onderdanig te zijn aan Koningen, presidenten, heerschers en magistraten door het gehoorzamen, eeren en steunen der wetten.

13. Wij gelooven te zijn eerbaar, oprecht, rein, welwillend, deugdzaam, en goed te doen aan alle menschen, inderdaad wij mogen zeggen, dat wij de vermaning van Paulus opvolgen, die zegt: „Wij gelooven alles, wij hopen alles”; wij hebben veel doorstaan en wij hopen alles te kunnen doorstaan. Is er iets deugdzaam, beminnelijk, van goede faam of prijzenswaardig, wij streven er naar.

Zoo gezegd is, doen ons deze artikelen de leer van het Mormonisme niet kennen. Tal hunner leerstellingen spreken elkaar tegen. Verwijt men dit aan de Mormonen „dan zeggen zij, volgens M a x, dat God zich in zijn openbaringen schikt naar de omstandigheden en rekent met de behoeften en toestanden van personen, volken en tijden. Hun God is even veranderlijk als zij zelf zijn en Hij verzet gelijk zij, de bakens, waar het getij verloopt” („Maasbode”, No. 17797).

Wat hun sacramenten en godsdienstoefeningen betreft, teekenen wij aan, dat hun doopsel door onderdompeling geschiedt en niemand onder de acht jaren kan worden gedoopt. Ook hebben de Mormonen een doopsel voor de afgestorvenen, opdat zij die zonder doopsel overleden zijn, alsnog door plaatsvervanging de weldaden ervan ontvangen. Volgens een openbaring van Smith mag de wijn voor het Avondmaal bestemd, niet gisten; thans wordt echter water gebruikt. De geheime gebruiken, gelijkend op die der vrijmetselaars en Oddfellows, mogen niet door niet-Mormonen worden bijgewoond. De openbare godsdienst bestaat in gezang, gebed, preek, vieren van het Avondmaal en soms door zegening van den Patriarch. Te Salt Lake City is de muziek zeer goed; het gezang wordt uitgevoerd door een zeer talrijk gemengd koor. Ook zingt bijwijlen de heele vergadering. Meestal hebben zij in één oefening twee preeken, die een eigenaardig half profaan, half religieus karakter vertoonen. Het geheel der godsdienstoefening is vrij wereldsch, lichtzinnig en lustig.

Een der ergste zonden tegen de moraal is hun veelwijverij. Smith beweert deze als een openbaring van God te hebben ont-

vangen. Het voornaamste dezer revelatie aangaande het „hemelsch huwelijk” is te belangrijk om het niet te citeeren:

„Waarlijk, aldus spreekt de Heer in U, mijn dienaar Joseph, wijl gij mij gevraagd hebt om te mogen kennen en begrijpen, waarin ik, de Heer, mijn dienaren Abraham, Isaak en Jacob en later evenzoo David en Salomon rechtvaardig maakte met betrekking tot de leer, dat zij meer vrouwen en concubines namen, zie hier dan; en ik ben de Heer uw God en ik wil antwoorden aangaande deze zaak. Bereid daarom uw hart om de onderrichting, welke ik U in uw binnenste zal geven, te ontvangen en op te volgen. Want allen die deze geopenbaarde wet ontvangen, moeten er aan gehoorzamen. Let derhalve goed op! Ik openbaar U een eeuwig contract, en indien gij dit contract niet onderhoudt, dan zult gij veroordeeld worden. Als iemand echter dat contract niet verwerpt, dan zal hij worden toegelaten in mijn glorie... Want dit behoort tot de wet van het priesterschap: Als een man een maagd trouwt, en verlangt daarna nog een andere te huwen, geeft de eerste haar toestemming; en indien hij de tweede trouwt, die maagd is en geen belofte gedaan heeft voor een ander man, dan is hij gerechtvaardigd. Hij kan geen echtbreuk begaan met iets wat behoort aan hem en aan geen ander. En als hij tien maagden voor zich heeft door de kracht dezer wet, dan kan hij geen echtbreuk begaan, want ze behooren hem en ze zijn gegeven voor hem: en daarom is hij gerechtvaardigd” (Doctrine and Covenants, Sect. 192).

Hoewel dit document niet officieel werd afgekondigd vóór 1852, toen Jos. Smith reeds overleden was, houdt men toch de echtheid voor onbetwistbaar. R i l e y houdt dit „hemelsch huwelijk” der Mormonen voor een navolging van Germaansche piëtisten, die, in Pennsylvanië gevestigd, volgens hem volgelingen waren van Tauler en andere middeleeuwsche mystieken. Alsof die Pennsylvaniërs notabene zulk een horrende dwaasheid der veelwijverij aan de zoo strenge en brave middeleeuwsche mystieken konden ontleenen! Trouwens R i l e y zelf vindt het wel wat al te vreemd, op deze Mormonistische uitspatting het etiket M a d e i n G e r m a n y te hechten.

Men denke niet, dat de veelwijverij door de volgelingen van Smith terstond aanvaard werd. Integendeel toen hij ze begon te prediken, vond hij veel verzet en „slechts geleidelijk kon dit schrikkelijk kwaad worden ingevoerd.” En geen wonder, omdat ze al te sterk in strijd is met de overduidelijke woorden der H. Schrift: Genesis 1 : 27, 2 : 22; Mattheus 19 : 5 v.v.? Marcus 10:6 v.v.; Lucas 20 : 34—35. Verder strijdt de veelwijverij tegen de natuurwet, zooals zelfs uit de getuigenissen der Mormonen zelf bevestigd wordt.

Toch houden zij het enorme kwaad niet voor erg; maar oordeelen, dat het „hemelsch huwelijk” strekt tot Gods glorie en wel om alle bewoonbare planeten en vooral den hemel te bevolken. En uit dien hoofde is de veelwijverij zelfs noodzakelijk: „Een vrouw

zonder man en een man zonder vrouw, zoo luidt het, kan niet zalig worden. Hoe grooter aantal kinderen een man heeft, des te grooter is de volheid zijner eeuwige glorie." Te Utah bloeide daarom de veelwijverij. De beruchte Young had dan ook 25 vrouwen en 17 die hem kinderen schonken, 56 in 't geheel. Dit was nog eerst een echte Mormoon!" Toch kon op den duur de regeering der V.-Staten niet lijdelijk toezien. Het ernstig verzet tegen de veelwijverij begon in 1862, toen de regeering der Vereenigde Staten ze verbood bij een wet, die echter zeer weinig uithaalde. Veel later beriep zich de afgevaardigde van den Mormonenstaat Utah in het congres op de wet van 1869, die verklaart, dat de constitutie der Vereenigde Staten alle essentiele beginselen der kerkgenootschappen erkent, en de veelwijverij der Mormonen zulk een beginsel is. De wortel van het kwaad werd echter niet aangeroerd vóór 1874, toen de President Hayes tot het congres zeide: „De polygamie kan alleen onderdrukt worden, door aan de secte de politieke macht, die haar steunt, te ontnemen." In 1882 en 1887 werden aan de polygamisten de politieke rechten ontnomen, zoodat het hun ook verboden was staatsposten te bekleeden. Binnen twee jaren verloren daardoor 1200 personen hun stemrecht en in 8 jaren werden 468 mannen overtuigd van polygamie of onwettige samenleving. In 1890 leidde het voortdurend verzet tot gerechtelijke confiscatie van het kerkelijk goed der Mormonen, omdat hun Kerk in een georganiseerden opstand verkeerde.

Dit strenge optreden der regeering scheen te helpen, want nog in hetzelfde jaar maakte de president der Mormonen, Wilford Woodruff, een proclamatie openbaar, waarin hij zijn volgelingen uitnoodigde, om zich van elk huwelijk, dat door de wetten des lands verboden was, te onthouden. Aldus 25 September 1890. Reeds den 6 October daaropvolgende werd deze proclamatie door de Kerk der Mormonen, in conferentie vergaderd, officieel aangenomen, hetgeen bevestigd werd in de generale conferentie van April 1904 door den president Joseph F. Smith, te Salt Lake City. De toelating van Utah tot de Vereenigde Staten had nu plaats den 6 Januari 1896. Voor den nieuwen staat Utah was het zeker te betreuren, dat Brigham H. Roberts, een openbaar polygamist als afgevaardigde in het Congres gekozen werd, dien echter het huis te Washington standvastig bleef weigeren. In 1903 koos Utah Smoot tot Senator, die niet van polygamie beschuldigd was en derhalve aangevaard werd.

Het Mormonisme of liever de „Heiligen der laatste dagen" namen aanvankelijk maar weinig, later zeer sterk toe. Reeds in 1831 trok Joseph Smith met velen zijner geloovigen naar Kirtland in Ohio. Dit verlaten van zijn geboorteland had veel „bekeeringen" tengevolge in Ohio, Pennsylvanië, New-York, Indiana, Illinois enz. Hetzelfde jaar ontstond een nederzetting in Jackson County en

Missouri. Hier zou, volgens een openbaring, de stad Sion worden gebouwd. Om onbesuisde financiële speculaties brak te Kirtland een tumult uit, waarbij de profet, in den nacht van 22 Mei 1832, met teer bestreken en met veeren getooid werd. Toch staakte hij de prediking geen dag.

Daarna vestigde Smith zich te Quincy in Illinois, waar reeds veel geloovigen woonden. Hier stichtte hij een stad, die tengevolge eener openbaring Nauvoo moest heeten. Een tempel werd er ingewijd in 1846, dus na den dood van Smith, die wegens wraak op den redacteur van een krant (*Expositor*) in de gevangenis kwam en daar met zijn broeder Hyrum vermoord werd (1844).

In hetzelfde jaar 1846 vestigden de „Heiligen” zich te Utah onder Brigham Young, die door de regeering der V.-Staten tot gouverneur van dit weldra bloeiende Mormonenland benoemd werd. De ontwikkeling van Utah en de hoofdstad Salt-Lake-City is materieel niet te onderschatten. Het land heeft een gezond en aangenaam klimaat en is, wanneer de regen of de besproeiing niet ontbreekt, vruchtbaar. De hoofdstad is fraai en zeer proper. Haar tempel is het kostbaarste bedehuis in Amerika. Voor opvoeding wordt niet bijster gezorgd en ook de Universiteit kan niet met de eigenlijk hooge scholen worden vergeleken. De sociale ontwikkeling werd zeer benadeeld door de polygamie, terwijl ook het gedrag der Kerkelijke overheid niet gunstig gewerkt heeft.

Dat nochtans het Mormonisme in Utah grooten voortgang maakte, was vooral te danken aan het buitengewoon organiseerend talent van Brigham Young. Daarbij omgaf het tragisch einde van Joseph Smith den stichter met de aureool des martelaars. Young volgde hem op als president en regeerde van 1844—1877. Hij was een eenvoudig timmerman, maar een geboren heerscher. Ofschoon hij een onbepaalde macht uitoefende en met den knoet regeerde, genoot hij toch in hooge mate de achting en liefde zijner onderdanen. Van Pelt (*Realencyckl. f. prot. Theol. u. K.*) zegt, dat het Mormonisme meer aan hem dan aan Smith zijn solidariteit en vastheid dankt. Op hem volgde J. Taylor († 1887), dan Wilford Woodruffs, († 1898) en na diens dood Lorenzo Snow († 1901). Thans is Joseph F. Smith, zoon van Hyrum, broeder des stichters, president. Al deze presidenten waren echte Mormonen en daarom verklaarde polygamisten, die tevens de zuivere theocratie door hun openbaringen als profeten bestuurden.

De propaganda voor het Mormonisme is in de laatste tijden krachtig toegenomen. Vroeger bleef de veelwijverij voortdurend een sterk beletsel. Nu deze leer niet meer behoeft, of liever niet mag gepredikt, gaat de Kerk der Heiligen van de latere dagen vooruit, en telt heden meer dan 600.000 leden. Doorgaans heeft zij 2000 missionarissen aan het werk, die om de twee of drie jaren

verwisseld worden. In groepen van twee of meerderen gaan zij uit. Twee dingen worden bij de prediking meestal bijzonder op den voorgrond gesteld: Vooreerst de prikkelende gedachte eener voortdurende openbaring, en dan de belofte van groote voorrechten in het D u i z e n d j a r i g R i j k , dat nogal op sterk zinnelijke wijze gedacht wordt. Men leest van zendingen in Amerika, Engeland, Zweden en Noorwegen, in Duitschland, Zwitserland, Holland en België. In Pruisen werd vroeger de Mormonenzending niet geduld. Het hoofdorgaan in Amerika heet S a l t L a k e C i t y , in Duitschland en Zwitserland S t e r n .

(Wordt vervolgd.)

AFSCHEIDSGROET.

Bij mijn terugkeer naar mijn tehuis wensch ik door middel van ons tijdschrift mijn hartelijke groeten en heilwenschen over te brengen aan alle leden en vrienden in de Nederlandsche Zending.

Het verheugt mij grootelijks, dat God mij de gelegenheid heeft geschonken om op mijn gevorderden leeftijd naar mijn oud-vaderland te trekken en den mensch de boodschap van leven, licht en waarheid bekend te maken en te verkondigen, dat God wederom levende Apostelen en Profeten op aarde bezit.

Vele zijn de zegeningen, die ik genoten heb door de goedheid van den Vader gedurende mijn verblijf onder het Hollandsche volk. De liefde, trouw en bezorgdheid, die mij bewezen zijn door de broeders en zusters, zal ik nimmer vergeten, maar zal onzen Vader steeds bidden u te zegenen en nabij te zijn.

Blijft getrouw in het verbond gesloten, onderhoudt de geboden van God. Betoont gehoorzaamheid aan de inzettingen van den weg tot zaligheid en ondersteunt diegenen, die aangesteld zijn voor het werk der bediening.

Mijn bede aan God is, dat Hij met Zijn geest met u zal zijn, zoodat uw verstand verlicht worde en gij u steeds in de schoone waarheden moogt verheugen, en uw zaligheid en terugkeer in de tegenwoordigheid van den Vader als einddoel stelt van dit aardsche leven en gij met alle kracht moogt strijden om het werk van God voorwaarts te helpen.

God zegene u allen, uw broeder in Christus,

JOHN SMEDING.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Dinsdag 15 Januari werd de eerste openbare vergadering te Gouda gehouden. De zaal was geheel gevuld en de volgende sprekers voerden het woord: ouderlingen J. J. de Brij, C. Zappey en zendings-president Charles S. Hyde.

Het was zeer duidelijk dat de zendingen Herman Johnson en Arie Tussenbroek hard gewerkt hadden om deze vergadering bekendheid te geven. De aanwezigen waren allen vol belangstelling en na het sluiten van de vergadering werden er verschillende adressen opgegeven door personen die nader in kennis wenschen te komen met de beginselen van de kerk.

Overleden.

Te Rotterdam is 1 December 1923 in den ouderdom van 83 jaren overleden zuster Greetje van Erk, in leven weduwe van Adrianus Franciscus van Erk. Zuster Van Erk werd 17 Februari 1840 te Kerkwijk, Gelderland, geboren en 11 April 1908 door ouderling W. G. Bywater gedoopt. Ouderling M. Dalebout bevestigde haar 12 April 1908.

In den ouderdom van 71 jaren overleed 3 December 1923 te Rotterdam zuster Lena Geensen. Zuster Geensen werd 4 Juni 1852 te Ouderkerk a. d. IJssel geboren, dochter van F. van Mullen en Pietertje de Jong. Zij werd 15 April 1892 door ouderling J. H. Lambert gedoopt en door ouderling T. Metz 16 April 1892 ingezegend.

Door het heengaan van deze twee brave zielen heeft de Rotterdamsche gemeente twee van haar beste leden verloren, die immer de getuigenis van Jezus en Zijn werk in hun levens tentoon spreidden.

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie blz. 33 Het Gebed " 41 De Mormonen " 42		Afscheidsgroet blz. 47 Uit ons eigen Zendingsveld. " 48 Overleden " 48

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.